

З. — Възбудено къмъ III бѣглець: — А ти познавашъ ли го?

III б. — На Зафирова: — Да, познавамъ го.

З. — Така ли? — Къмъ III бѣглець: — Ахъ, ти, нехранимайко! Като познавашъ синъ ми, кажи къде е сега той?

III б. — Не зная, при преследването ни го раниха и следъ това се раздѣлихме.

З. — Моятъ синъ раненъ и вие сте се раздѣлили съ него? Не. Лъжешъ. Ти знаешъ где е и ще кажешъ още сега. — Посѣга да вади револвера отъ кубура си.

С. Хваща Зафировъ и го спира: — Оставете, господинъ Зафировъ. Азъ самъ ще го разпитамъ. — Зафировъ се отстранява. Къмъ III бѣглець: — Кога и защо сте се раздѣлили съ кандидата Димитъръ Зафировъ?

III б. — Кандидатътъ Димитъръ Зафировъ бѣше съ годеницата си на Самодивскитѣ скали, когато го раниха, но после тя го напусна.

З. — Що? Синъ ми съ годеницата си на Самодивскитѣ скали? Това е вече непростена лъжа и азъ ей сега ще те накажа за тая ти лъжа. — Пакъ посѣга къмъ кубура си, но старшиятъ го спира.

III б. — Не. Азъ не лъжа. Следъ като кандидатътъ бѣше раненъ и годеницата му избѣга отъ него, азъ го увещавахъ да си идемъ пакъ на фронта, но той тръгна изъ балкана да търси годеницата си, а азъ се присѣдинихъ къмъ една потеря, която се сражаваше съ бунтовници отъ окупиранитѣ земи

С. — После?

III б. — После презъ време на сражението бѣхъ тежко раненъ въ едина кракъ, който въ близката болница ми отрѣзаха. А следъ оздравяването ми, пожелахъ да се върна отново въ частъта си на фронта, макаръ съ единъ кракъ, но тѣ сега ме изпращатъ по етапенъ редъ, като подсѣдимъ.

З. — На III бѣглець: — Така ли? Значи си се разкаялъ? Тогава ти си вече пакъ достоенъ синъ на отечеството си. Браво! — Къмъ старшия: — Позвовете ми, господинъ старши, да прегърна този до вчера измѣнникъ на родината си, а сега пакъ вѣренъ неинъ синъ... О, какъ бихъ искалъ да бѣше така и съ моя синъ! Но той...той е вече загубенъ за винаги и за отечеството си и за мене, неговия баща.—Разплаканъ сѣда до височината-